

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 sierpnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Sławomirowi Andrzejowi Zdziaszкови

(Sprawa C-271/17 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi — Przesłanki wykonania — Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania — Artykuł 4a ust. 1, dodany decyzją ramową 2009/299/WSiSW — Nakaz aresztowania wydany do celów wykonania kary pozbawienia wolności — Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” — Postępowanie w sprawie zmiany wcześniej orzeczonych kar — Orzeczenie, w którym wymierzono karę łączną — Orzeczenie wydane w przypadku, gdy zainteresowany nie stawił się osobiście — Osoba skazana, która nie stawiała się osobiście na rozprawie, w ramach której doszło do pierwotnego skazania, ani w toku postępowania w pierwszej instancji ani w toku postępowania odwoławczego — Osoba, która w toku postępowania odwoławczego broniła się za pośrednictwem obrońcy — Nakaz aresztowania niezawierający informacji w tym zakresie — Konsekwencje w odniesieniu do wykonującego nakaz organu sądowego)

(2017/C 374/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Sławomir Andrzej Zdziaszek

Sentencja

- 1) Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że dotyczy ono nie tylko instancji postępowania, w wyniku której wydano orzeczenie w postępowaniu odwoławczym, jeżeli w orzeczeniu tym – po przeprowadzeniu ponownego badania sprawy pod względem merytorycznym – prawomocnie rozstrzygnięto kwestię winy danej osoby, ale dotyczy także następującego po niej postępowania – takiego jak to, w wyniku którego wydano wyrok orzekający karę łączną w sprawie w postępowaniu głównym – zakończonego wydaniem orzeczenia zmieniającego w ostateczny sposób wymiar pierwotnie orzeczonej kary, w zakresie, w jakim organ, który wydał to ostatnie orzeczenie, korzystał w tym względzie z pewnej swobody oceny.
- 2) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy zainteresowany nie stawiał się osobiście w toku postępowania lub, w danym przypadku, postępowań właściwych dla zastosowania art. 4a ust. 1 tej decyzji ramowej, ze zmianami, oraz gdy ani informacje zawarte w formularzu sporządzonym zgodnie z jednolitym wzorem europejskiego nakazu aresztowania, załączonym do wspomnianej decyzji ramowej, ani informacje uzyskane na podstawie art. 15 ust. 2 tej samej decyzji ramowej, ze zmianami, nie dostarczają elementów wystarczających do ustalenia, czy zachodzi jedna z sytuacji, o których mowa w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584, ze zmianami, wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

Niemniej jednak ta decyzja ramowa, ze zmianami, nie uniemożliwia temu organowi uwzględnienia wszystkich okoliczności charakteryzujących rozpatrywaną przez niego sprawę w celu upewnienia się, czy w toku właściwego postępowania lub właściwych postępowań przestrzegano prawa zainteresowanego do obrony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.